

Arrest

nr. 196 542 van 13 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat zijn kennis van zowel de bloedwraak waarin zijn familie verwickeld is als zijn kennis over zijn belagers (de families S. en U.) erg beperkt is. Hoe dan ook dient, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, te worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de bloedwraak met de families S. en U. geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij eventuele problemen die hij binnen dit kader zou kennen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De door verzoeker ingeroepen schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig, nu de bestreden beslissing geen toepassing maakt van dit bepaalde artikel, doch de beslissing daarentegen werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat verzoeker, welke blijkens zijn verklaringen voor zijn leven vreest, Albanië ontvluchtte en hier in België asiel aanvraagt omwille de bloedwraak met de families S. en U., tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal geheel onwetend was met betrekking tot de voornamen van de 2 personen welke (mede) door toedoen van zijn oom G.N en verre neef A.N. om het leven zouden zijn gebracht, nochtans een essentieel element dat de kern van zijn relaas raakt en uitmaakt aangezien hun dood de aanleiding was van de bloedwraak en derhalve zijn vrees voor vervolging, klemt des te meer nu "verzoeker", zoals hij in zijn verzoekschrift zelf nog eens aangeeft en zoals de commissaris-generaal eerder al pertinent opmerkte, "verschillende stukken bij" brengt "waaruit de voornamen van de leden van de families blijken". Uit de door verzoeker aangebrachte stukken blijkt dat de personen die toen omkwamen en waaruit de bloedwraak ontsproot G.S. en T.U. heetten, namen waar verzoeker echter het gissen naar had tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal. Van verzoeker kon echter, gelet op

het belang ervan in het kader van zijn relaas en ongeacht zijn jeugdige leeftijd, redelijkerwijze een gedegen kennis van (de inhoud van) die documenten worden verwacht, en meer algemeen van de bloedwraak alsook van zijn belagers, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande.

Verzoeker maakt hoe dan ook, zo stelde de commissaris-generaal op goede gronden vast, niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande.

Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat in wezen enkel deze elementen werden weerhouden die nadelig zijn voor haar. Zij vervolgt dat rekening dient gehouden te worden met haar jeugdige leeftijd. Zij licht dienaangaande toe dat zij in het jaar 2000 werd geboren en de feiten die aanleiding zijn voor de bloedwraak plaatsgrepen in 2008, zij was dus pas 8 jaar oud. Voorts benadrukt verzoekende partij dat zij wel degelijk specifieke verklaringen heeft afgelegd over de feiten die de aanleiding zijn voor haar vertrek uit haar land van herkomst, met name haar vader die beschoten werd. Verzoekende partij kent inderdaad de voornamen niet van de belagers; dit wijst geenszins op desinteresse, maar is normaal dat

zij de namen niet kent gelet op haar leeftijd en de vaststelling dat de feiten plaatsgrepen toen zij nog een kind was. Daarenboven heeft zij wel stukken ingediend waar de namen op staan. Verzoekende partij legt uit dat haar familie in angst leeft dat zij nu zal geïdendeerd worden. Verzoekende partij vervolgt dat de bloedwraak niet wordt betwist en dat de commissaris-generaal ten onrechte meent dat zij bescherming kan inroepen van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij bevestigt dat haar vader in Montenegro is en dat haar broers en zussen in Albanië zijn.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, doch zij gaat niet concreet in op, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten aan die de in de beschikking van 23 augustus 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen vermogen te ontcrachten of weerleggen.

4.3. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekende partij haar erg beperkte kennis omtrent de bloedwraak waarin haar familie verwickeld zou zijn en omtrent haar belagers het volgende vastgesteld: *“Vooreerst blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat uw kennis van zowel de bloedwraak waarin uw familie verwickeld is als uw kennis over uw belagers (de families S.(...) en U.(...)) erg beperkt is. Zo kan u weinig of niets vertellen over de bloedwraak die ontstond na het incident waarbij een lid van respectievelijk de familie S.(...) en de familie U.(...) om het leven werden gebracht. U slaagde er louter in om de families in kwestie bij naam te noemen, maar wist niet de voornamen te zeggen van beide personen die toen om het leven kwamen (CGVS, p. 18). Uit verschillende van de door u neergelegde documenten blijkt nochtans dat het hier gaat om G.(...) S.(...) en T.(...) U.(...). Daarnaast verklaarde u niet weten hoelang na die initiële schietpartij de bloedwraak werd uitgeroepen door de families S.(...) en U.(...) (CGVS, p. 21). U wist niet of uw familie officieel klacht had ingediend bij de politie tegen het uitroepen van een situatie van bloedwraak, en u had zich hierover evenmin geïnformeerd (CGVS, p. 22). Daarenboven bent u niet op de hoogte van het tijdelijke karakter van een ‘besa’ in het kader van bloedvetes. U wist louter te zeggen dat uw familie wel degelijk ‘besa’s’ was gaan vragen, maar u was niet op de hoogte van hoe vaak en wanneer de laatste poging hiertoe ondernomen was (CGVS, p. 24). Naast uw beperkte kennis aangaande de door u aangehaalde bloedwraak met de families S.(...) en U.(...), kan ook uw kennis over uw belagers als absoluut ontoereikend worden beschouwd. U verklaarde immers niemand van de familie S.(...) en niemand van de familie U.(...) bij naam te kennen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u het gevraagd heeft aan uw familieleden maar zij het u niet wilden vertellen omdat ze u niet verdrietig willen maken (CGVS, p. 23, 24), houdt geen steek. De essentie van een bloedwraak is immers dat u weet wie u vreest. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, door het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte is van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Uw jonge leeftijd is in casu geen verzachtende omstandigheid, daar van een zestienjarige redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij zich informeert over de feiten, zeker wanneer hij op grond hiervan naar het buitenland wordt gestuurd om er asiel te vragen.”*

In haar verzoekschrift, waarin ze redelijk beknopt, vaag en algemeen blijft, brengt verzoekende partij geen valabele argumenten aan die hieraan afbreuk doen, zo werd eerder al vastgesteld bij voormelde beschikking, waar in dit verband ook het volgende wordt opgemerkt: *“De vaststelling dat verzoeker, welke blijkens zijn verklaringen voor zijn leven vreest, Albanië ontvluchtte en hier in België asiel aanvraagt omwille de bloedwraak met de families S. en U., tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal geheel onwetend was met betrekking tot de voornamen van de 2 personen welke (mede) door toedoen van zijn oom G.N en verre neef A.N. om het leven zouden zijn gebracht, nochtans een essentieel element dat de kern van zijn relaas raakt en uitmaakt aangezien hun dood de aanleiding was van de bloedwraak en derhalve zijn vrees voor vervolging, klemt des te meer nu “verzoeker”, zoals hij in zijn verzoekschrift zelf nog eens aangeeft en zoals de commissaris-generaal eerder al pertinent opmerkte, “verschillende stukken bij” brengt “waaruit de voornamen van de leden van de families blijken”. Uit de door verzoeker aangebrachte stukken blijkt dat de personen die toen omkwamen en waaruit de bloedwraak ontsproot G.S. en T.U. heetten, namen waar verzoeker echter het gissen naar had tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal. Van verzoeker kon echter, gelet op het belang ervan in het kader van zijn relaas en ongeacht zijn jeugdige leeftijd, redelijkerwijze een gedegen kennis van (de inhoud van) die documenten worden verwacht, en meer algemeen van de bloedwraak alsook van zijn belagers, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker ontcracht, noch weerlegt de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande.*

Verzoekende partij haar argumentatie ter terechtzitting dat de feiten die de aanleiding waren voor de bloedwraak, in 2008 plaatsvonden en zij toen slechts 8 jaar oud was, verklaart, noch verschoont waarom zij als adolescent *anno* 2017, 9 jaar na die feiten, in het kader van haar asielaanvraag hier in België een dermate gebrekkige kennis heeft en interesse vertoont inzake de bloedwraak waarin haar familie verwickeld zou zijn en aangaande haar belagers, nochtans de essentie van haar verklaarde problemen en vrees welke haar ertoe noopten de zeer ingrijpende beslissing te nemen Albanië te ontvluchten en hier asiel aan te vragen.

Verzoekende partij haar jonge leeftijd in 2008 biedt geenszins een verklaring of verschoning voor de vaststelling dat zij er tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in 2017 niet in slaagde de voornamen te noemen van de 2 personen welke (mede) door toedoen van haar oom G.N en verre neef A.N. om het leven zouden zijn gebracht, dit terwijl die namen nochtans, zoals verzoekende partij op zitting zelf nogmaals bevestigt, vermeld staan in en dus eenvoudig weg te lezen/achterhalen zijn in de stukken die ze ter staving van haar asielaanvraag neerlegt. Dit wijst wel degelijk, en net als haar eerdere verklaring aan de commissaris-generaal bij haar familie niet te hebben geïnformeerd naar enkele belangrijke elementen met betrekking tot de bloedwraak zoals het feit of haar familie al dan niet klacht bij de politie heeft ingediend naar aanleiding van het uitroepen van de bloedwraak, op een gebrekkige interesse in haren hoofde.

4.4. Verzoekende partij maakt hoe dan ook niet *in concreto* aannemelijk, zoals eerder in de beschikking van 23 augustus 2017 werd vastgesteld, dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming van de Albanese autoriteiten ontbreekt. Door de commissaris-generaal werd dienaangaande op goede gronden het volgende in de bestreden beslissing vastgesteld: *“Hoe dan ook dient er te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u omwille van de bloedwraak met de families S.(...) en U.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele problemen die u binnen dit kader zou kennen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Gevraagd of u bij terugkeer naar Albanië een beroep zou kunnen doen op de autoriteiten om u te beschermen, verklaarde u dat de politie niets had ondernomen n.a.v. de incidenten waarbij uw vader tweemaal beschoten werd (en éénmaal gewond raakte), en dat de tegenpartij anders wel in de gevangenis zou zitten (CGVS, p. 32). Uit het geheel van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt echter dat de politie wel degelijk de nodige stappen ondernam in het kader van deze schietincidenten. U gaf zelf aan dat er in beide gevallen een onderzoek werd opgestart (CGVS, p. 28 en 30). Uit de door u neergelegde attesten van respectievelijk de politie van Shkodër (d.d. 29 december 2015) en het parket van Shkodër (d.d. 30 december 2015) aangaande het incident op 28 december 2015 waarbij uw vader P.(...) N.(...) beschoten werd, blijkt verder dat de politie van Shkodër ter plaatse was gekomen, dat er 29 kogelhulzen van een Kalasjnikov werden gevonden en dat deze voor ballistisch onderzoek werden opgestuurd, dat er een onderzoeksdossier werd opgestart en dat dit werd overgedragen naar het parket van gerechtsdistrict Shkodër. Uit niets blijkt dan ook dat de Albanese autoriteiten niet de nodige stappen ondernamen om deze misdrijven op te lossen. Hierbij dient voorts aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de Albanese autoriteiten om misdrijven op te lossen. In de door u neergelegde attesten van respectievelijk de politie van Shkodër (d.d. 29 december 2015) en het parket van Shkodër (d.d. 30 december 2015) wordt bovendien zelf aangegeven dat de ouders waren ontkomen door gebruik te maken van het terrein en de duisternis, maar dat de politie aan het werk was om de ouders te pakken te krijgen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. In het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er verschillende stappen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt*

tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Daarenboven blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat, niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog heel wat ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

Het door verzoekende partij louter op algemene wijze tegenspreken van voormelde gevolgtrekkingen, kan, net als haar algemene stelling ter zitting dat de commissaris-generaal ten onrechte meent dat zij bescherming kan inroepen van de Albanese autoriteiten, bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer, en is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde concrete vaststellingen. Uit niets blijkt aldus en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met de families S. en U. aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbeert.

4.5. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van de algemene opmerking dat haar vader in Montenegro is en haar broers en zussen in Albanië en dat haar familie in angst leeft dat zij nu zal gevisieerd worden, en daarnaast de algemene en niet onderbouwde kritiek dat enkel de elementen in haar nadeel zouden worden weerhouden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 23 augustus 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS